

Ὡς τὰ νερά τὰ καθαρά,
Νὰ λάμπωσιν ἐν γνώσει.

Ὡς ψάλλουσι
Τόσα πτηνά,

Ὡς θαλλοῦσι
Δάση πυκνά,

Αἰώνια ἐμπρός σου,

Ὡς τὰ στήθη μας τ' ἀγνά,

Πλήρη τῆς θείας ἀρετῆς,

Θά πάλλωσι παντοτεινὰ

Ἐν σοὶ Θεέ, καὶ ἡ ἀκτίς,

Θά λάμπῃ ἐν ἡμῖν οὐρανῶς

Θρησκείας τοῦ φωτός σου.

Ο. Γ. Ἰασονίδης.

ΠΙΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(διήγημα ἀληθινόν)

Εἰς μίαν πυρκαϊάν τοῦ Λονδίνου ἐκαίετο μία μεγάλη οἰκία ὅπου ἐκατοίκουν πολλοὶ πτωχοὶ οἰκογένεια. Αἱ κλίμακες εἶχον κατακαῆ, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐστιβάζοντο φωνάζοντες καὶ κλαίοντες εἰς τὰ παράθυρα. Οἱ γενναῖοι ὅμως πυροσβέσται ἔστησαν ἀμέσως κλίμακας ἀπ' ἔξω καὶ ἔσωσαν ὄλους, ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ, ὅσους ἔβλεπον ἢ ἤκουον νὰ φωνάζουν ἀπὸ μέσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸν τρόμον τῶν οἱ ἄνθρωποι ἐλησμώνησαν νὰ εἴπουν εἰς τοὺς πυροσβέστας οἱ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἦσαν δύο μικρὰ ὄρφανὰ, μόνα καὶ ἀπροστάτευτα. Αἶφνης τὸ ἐνθυμήθη κάποιος καὶ ἐφώνησε, «Βοήθεια!» δύο παιδιὰ μένουν ἀκόμη εἰς τὴν σοφίτταν! Σώσατέ τα!»

Τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ ἦμισυ τῆς καιομένης στέγης ἐδοῦλιασε, καὶ ὅλοι ἐφρικίασαν, διότι δὲν ἦτο πλέον ἐλπίς νὰ σωθοῦν τὰ δυστυχῆ μικρά. Αἶφνης, ἐνῷ ἔβλεπον ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπληγισμένοι, εἰς πυροσβέστης ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἤρπασε τὴν μακρύτεραν κλίμακα, τὴν ἔστησεν ὑποκάτω τοῦ παραθύρου τῆς σοφίττας καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει τρεχάτα. Τὸ παράθυρον ἦτο σχεδὸν κρυμμένον ἀπὸ τὴν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας, ἀλλ' ὁ πυροσβέστης ἐπροχώρει ἀτρόμητος· πρὶν ὅμως φθάσει ἐκεῖ ἐστράφη καὶ ἐφώνησε πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι τὸν ἔβλεπον ἀπὸ κάτω, «Σύντροφοι σὰς βάζω μάρτυρας ὅτι ἂν γλυτώσω, δίδω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν Θεόν.» Μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐγένετο ἄφαντος, εἰς τὸ ἵπικον νέφος τοῦ καπνοῦ, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Δύο, τρία — τέσσαρα δευτερόλεπτα παρήλθον. Κάτω εἰς τὸ πλῆθος κανεὶς δὲν ἐπρόφερε λέξιν ἠκούετο δ' ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπερίμενον μὲ φόβον καὶ ἀνησυχίαν νὰ ἴδουν τὸ τέλος τῆς ἥρωικῆς πράξεως τοῦ πυροσβέστου. Τρία

λεπτὰ παρήλθον καὶ ἀπελπισία εἶχε καταλάβει τὸ πλῆθος, ὅτε ἐκεῖ εἰς τὸ καιόμενον παράθυρον ἐφάνη μορφὴ τις μετὰ μίαν δ' ἀκόμη στιγμήν ὁ γενναῖος πυροσβέστης εὐρέθη πάλιν εἰς τὸ μέσον τῶν συντρόφων του κρατῶν τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ, τυλιγμένα μέσα εἰς τὸ μάλλινον σκέπασμα τῆς κλίνης τῶν Μόλις ὅμως ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του διηγήθη ὅτι πρὶν δυνηθῆ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν τὰ παιδιὰ, σχεδὸν ἐπνίγη ἀπὸ τὸν καπνὸν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προχωρῇ συρόμενος κατὰ γῆς διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀτυχεῖν. Εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῇ, ὅτε ἤκουσε μίαν μικρὰν φωνὴν νὰ λέγῃ — «Στέφανε! ἀκούω τὸν Χριστὸν ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς πάρῃ. Αὐτὸς θὰ μᾶς σώσῃ· μὴ φοβῆσαι, ἀλλὰ σκέπασε τὸ κεφάλι σου μὲ τὴν κουβέρταν· νὰ μὴ πνιγῇς ἀπὸ τὸν καπνόν!»

Ὁ πυροσβέστης ἤρπασε τὰ παιδιὰ, τὰ ἐτόλμειν εἰς τὸ σκέπασμα καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὸ παράθυρον, μόλις ὅμως ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ τῷ εἶπεν, «Τί καλὰ 'ποὺ ἦλθες! Εἶσαι σὺ ἀλήθεια ὁ Ἰησοῦς Χριστός;» αὐτὴ δὲ ἡ ἐρώτησις, μὲ τὸν κόπον καὶ τὸν δεινὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον εἶχε διατρέξει, τὸν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ.

Ἐζήτησε κατόπιν καὶ τὰ παιδιὰ. Ὅταν τὰ ἔφερον τοῖς ἔδειξε τὰς πληγὰς του· «Αὐτὰ,» τοῖς εἶπε, «τὰ ἔπαθα διὰ νὰ σὰς σώσω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ ἀντῇλαζα δι' ὅλον τὸν κόσμον! Ἡ πίστις σας, ἀγαπητά μου μικρά, ἔστερέωσε τὴν ἰδικὴν μου μικρὰν καὶ ἀδύνατον πίστιν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀναγνωρίζω μόνον τὸν Χριστὸν ὡς κύριόν μου!»

Ὁ πυροσβέστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν σοβαρὸν του ὄρκον, ἀλλ' ἔδειξεν εἰς ὅλον του τὸν λοιπὸν βίον ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν ζωὴν του εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐκτοτε δὲ, ὡς αἰεὶ τὸ καθῆκον τὸν ἐκάλει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, ἐπήγγαινε θαρραλέως, διότι, ὡς τὸ ὠμολόγει καὶ ὁ ἴδιος, ἤξευρεν ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον φυλάττει ὁ Χριστὸς, εἶναι ἀσφαλὲς παντοῦ. Ἐλεγεν δὲ·

— Ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μου ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε, διότι ἔχω πίστιν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὸν θάνατον.»

Τοιαύτην πίστιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ζητήσουν νὰ λάβουν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλον)

Ἀνέβη εἰς τὴν σοφίτταν καὶ ἰδοὺ! ἡ Χαῖδη εἶχε κατασκευάσει ὠραιότατην μικρὰν κλίνην μὲ τὰ ἄχυρα,

ἀντίκρου τοῦ στοργγύλου παραθύρου, ὑψηλότερον πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. ὥστε νὰ ἡμπορῇ ἀπ' ἐκεῖ νὰ βλέπῃ ἔξω.

«Καλὰ πάει ἔτσι,» εἶπεν ὁ γέρον· «χρειάζεται ὅμως παχύτερον στῶμα διὰ νὰ μὴ σὲ κόπτουν τὰ σανίδια.» Ταῦτα λέγων ἐστῖθασε διπλάσια ἄχυρα ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης· καὶ ἐσχέπασε τὸ ὄλον μὲ τὸ χονδρὸν σινδόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον βαρὺ, ὥστε ἡ Χαῖδη μόλις ἠδύνατο νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἐγύρισαν μέσα ὥστε νὰ κρατῇ στερεῶς τὰ ἄχυρα, ἡ Χαῖδη ἐστάθη καὶ ἐκαμάρωνε τὸ κρεββατάκι της.

«Ἐνα πρᾶγμα μόνον ἐλησμονήσαμεν, παπποῦ,» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Τί πρᾶγμα;»

«Κουδέρταν. Ὅταν πηγαίνωμεν εἰς τὸ κρεββατί δὲν ἐμβαίνομεν μεταξὺ τοῦ σινδονίου καὶ τῆς κουδέρτας;» «Ἄ, ἔτσι; Ἄλλα φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἔχω κουδέρταν,» εἶπεν ὁ γέρον.

«Δὲν πειράζει, λοιπὸν» εἶπεν ἡ Χαῖδη, «πέρνω καὶ ἄλλα ἄχυρα.» Ἄλλ' ὁ πάππος τῆς τὴν ἐμπόδισε.

«Περίμενε μίαν στιγμὴν,» εἶπε, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνη πάλιν φέρων βαρὺν λινὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ἐστρωσεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης.

«ὦ! τί ὠραῖον κρεββατάκι, καὶ τί ὠραία κουδέρτα!» ἀνεφώνησεν ἡ Χαῖδη· «ἄς ἦτο νύκτα, διὰ νὰ πῆσω νὰ κοιμηθῶ!»

«Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡμπορούσαμεν νὰ φάγωμεν κατὶ, πρῶτον. Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ πάππος τῆς.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ὑπενθύμισε τὴν Χαῖδην ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἦτο νησιτικὴ — ὅθεν ἀπεκρίθη πρωθύμως — «Ναὶ ἔτσι μοὶ φαίνεται καὶ ἐμένα.»

Ὅτω λοιπὸν κατέβησεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔνῃ ὁ πάππος ἔκαμνε τὸν καφφὲ καὶ ἔψηνε τὸ τυρὶ ἡ Χαῖδη ἔβαλε τραπέζι μόνον, χωρὶς νὰ τῆς εἴπῃ τίποτε ὁ πάππος.

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ὁ πάππος ἐγέμισε ποτήριον ἀπὸ γλυκὺ καὶ παχὺ γάλα καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐγ-

γόννην του.

Ἡ Χαῖδη τὸ ἔλαβε καὶ ἔπιε καὶ ἔπιε χωρὶς νὰ πᾶρῃ ἀναπνοήν, ἕως οὗ τὸ ἐκένωσεν. Ὅλη ἡ δίψα τοῦ μακρουνοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ εἰς τὴν ζέστην, τῆς ἐπῆλθε διὰ μιᾶς.

«Εἶναι καλὸν τὸ γάλα;» ἠρώτησεν ὁ πάππος.

«Ποτέ μου δὲν ἔπια τόσον ὠραῖον γάλα,» εἶπεν ἡ Χαῖδη.

«Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ γεμίσω πάλιν τὸ ποτηράκι» καὶ πράγματι τὸ ἐγέμισε καὶ τὸ ἔθηκε πρὸ τῆς Χαίδης ἥτις ἔτρωγε μίαν φέταν ἀλειμμένην παχειὰ μὲ

ψημένον τυρὶ, μαλακὸν ὡς βούτυρον καὶ ἐξάισιον τὴν γεῦσιν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καρὴν ἐρρόφα τὸ γάλα τῆς καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς εδ-
τουχής.

Ἀφοῦ ἀπέφαγεν ἡ Χαῖδη ἠκολούθησε τὸν πάππον τῆς ὅστις ἐξῆλθε νὰ καθαρίσῃ τὴν φάντην πρὶν ἔλθουν αἱ γίδαις, τὰς ὁποίας ὁ Πέτρος ὁ βοσκὸς εἶχε πάρει μαζί μὲ τὰς ἄλλας διὰ νὰ τὰς βοσκήσῃ ὑψηλότερα εἰς τὸ ὄρος. Ἡ Χαῖδη παρετήρεσεν τὰς κινήσεις τοῦ πάππου τῆς μὲ πολλὴν καὶ τοῦ ἔκαμνε τόσας πρακτικὰς ἐρωτήσεις καὶ ὁσάκις τὸν ἠρώτα τίποτε ἀπεκρίνετο τόσον γνωστὶ καὶ ὥστε ὁ γέρον εἶπεν μέσα του μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν «Ξεύρει τί

Ἡγεμονίς; Ἀβυσσινίς.

βλέπει. Τὰ μάτια τῆς δὲν τὰ ἔχει διὰ εδμορφιά.

(ἀκολουθεῖ)

ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΣ

Τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι πρόσωπον ἂν καὶ φαίνεται ἐκ τῆς ἐνδομασίας μᾶλλον ἀνὴρ, εἶναι γυνή, μία τῶν ἐπισημοτάτων κυριῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶναι ἀρρενωπὴ καὶ τὴν δεικνύει ἱκανὴν νὰ κυβερνᾷ, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐλέγχει νοημοσύνην καὶ σοδαρότητα.

